

Henne foran Dampspillet var man just ifærd med at ophejse den sidste Vareballe fra en Arbejdsvogn; og idet denne nu kørte bort, satte Kusken paa Ligvognen straks sin Hest i Bevægelse for at komme til. Men et Raab fra Styrmanden, der oppe fra Kommandobroen ledede Indladningen, standsede ham. Han fik Ordre til at vente lidt. Der var en uvan ung Hest, der først skulde bringes ombord, og dette tog Tid. Man forsøgte først at lede den over Landgangen ligesom Grisen før, hvad der i Begyndelsen ogsaa syntes at skulle lykkes. Skønt den rystede og prustede af Angst, saa der sprang Blod af dens Næsebor, havde man faaet den til at sætte begge Forbenene op paa Brættet, da uheldigvis en af de smaa Slæbedampere, der ustanselig pilede frem og tilbage i Havnen, i det samme stødte i sin Dampfløjte. Saa blev den aldeles ustyrlig; og der var tilsidst ikke andet at gøre end at hisse den ombord paa lignende Vis som det døde Gods. Skibets Svingkran drejedes ud over Havnepladsen, hvor Dyret imidlertid var bleven trukket ind i en mandshøj Fold eller Tremme-Kasse af stærke Planker, som netop var stor nok til at rumme det. Et Par forsvarlige Jernbøjler, der ragede op over Kassens øverste Rand, tjente til Befæstelse for Kranens Kættning; og efter at denne var bleven anbragt, sattes Dampspillet i Bevægelse, og Dyret — der i samme Øjeblik, det løftedes fra Jorden, stivnede som ved